

tempo, rigardante la kampojn kaj vojojn preterflugi.

Je la dek dua kaj duono aŭdiĝis granda klakado ekstere en la koridoro, kaj ridetanta, kavetvanga virino glitigis la pordon flanken kaj diris, “Ion de la ĉareto, karaj?”

Hari, kiu eĉ ne estis ricevinta matenmanĝon, eksaltis surpieden, sed la oreloj de Ron fariĝis denove ruĝetaj kaj li murmuris, ke li alportis sandviĉojn. Hari iris eksteren en la koridoro.

Ĉe la Dursloj li neniam havis iom ajn da mono por dolĉaĵoj, kaj nun, kiam liaj poŝoj klakadis pro amaso da oro kaj arĝento, li estis preta por aĉeti tiom da Mars-ĉokoladoj^[17], kiom li povis porti — sed la virino ne havis Mars-ĉokoladojn. Tio, kion ŝi havis, estis Berĉjo Boc’ Ĉiagustaj Ĵeleeroj^[18], Bobavel Elstara Blovgumo^[19], Ĉokoladaj Ranoj, kukurbaj pasteĉoj, kaldronaj kukoj, glicerizaj vergoj, kaj multaj aliaj strangaj aferoj, kiujn Hari neniam vidis dum sia vivo. Por ne maltrafi ajn ion, li prenis iom de ĉio kaj pagis al la virino dek unu arĝentajn ŝiklojn kaj sep bronzajn knetojn.

Ron gapis kiam Hari alportis ĉion en la kupeon, kaj faligis ĝin sur neokupitan sidejon.

“ ‘Malsatas, ĉu ne?’ ”

“Ĝismorte,” diris Hari, elmordante grandan pecon de kukurba pasteĉo.

Ron estis elpreninta senforman pakajon kaj malpakis ĝin. Estis kvar sandviĉoj en ĝi. Li disigis unu el ili kaj diris, “Ŝi ĉiam forgesas, ke mi ne ŝatas spicitan bovaĵon.”

“Mi interŝanĝus por tiu unu el ĉi tiuj,” diris Hari, ofertante pasteĉon, “Bonvolu —”

“Vi ne volus ĉi tion, ĝi estas tute seka,” diris Ron. “Ŝi ne havas multon da tempo,” li tuj almetis, “ni ja estas kvin.”

“Bonvolu, prenu pasteĉon,” diris Hari, kiu neniam antaŭe havis ion ajn por oferti, nek eĉ iun al kiu oferti ĝin. Li havis bonan senton, sidante tie kun Ron, tramanĝante la amason da pasteĉoj, kukoj, kaj dolĉaĵoj (la sandviĉoj restis forgesitaj.)

“Kio estas ĉi tiu?” Hari demandis al Ron, levante paketon de Ĉokoladaj Ranoj. “Ili ne estas *veraj* ranoj, ĉu?” Li jam komencis senti, ke nenio surprizus lin.

“Ne,” diris Ron. “Sed rigardu la karton, al mi mankas Agripo.”

“Kio?”

“Ho, kompreneble, vi ne scias — paketoj de Ĉokoladaj Ranoj enhavas bildkartojn — famaj gesorĉistoj — kiujn oni kolektas, ĉu klare? Mi havas preskaŭ kvin cent, sed mi ne havas Agripo’n aŭ Ptolemeon.”

Hari malpakis sian Ĉokoladan Ranon kaj prenis la karton. Ĝi montris viran vizaĝon. Li portis krescentformajn okulvitrojn, havis longan,